

Знамъ, че твойта лжечезарность
Да опиша нѣмамъ мощъ,
И такава благодарность
Да искажа слабъ съмъ оцъ;

Знамъ, че бѣдно ще възпѣя
Хубостъта на тоя часъ,
Че за тази епопея
Трѣбва Омиръ, Пушкинъ, Тасъ;

Но бива ли да нѣмѣя
При възторгъ такъвъ голямъ?
Азъ рѣшихъ да го излѣя,
Както мога, както знамъ.

Тѣй, кога на изтокъ прѣсень
Слънцето отъ горски връхъ
Яви своя ликъ небесень,
Птиченцето го срѣща съ пѣсень,
А цвѣтето съсъ — дѣхъ!

I.

Защо плѣмената очудени трѣпнатъ?
Каква вѣстъ голѣма у нихъ се разся?
Коя слава думатъ, чие име шелнатъ
Днесъ всичкитѣ уста и всички сърдца?

За първий пѣтъ иде къмъ тия брѣжища
Такъвъ монархъ славень, съ таквасъ славна цѣль,
За първъ пѣтъ небето въ простора си вижда
Тѣй гордо да хвърка двуглавий орелъ;